

வ.

சிவாயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(2042)

திருத்தொண்டர்மாவல.

இது

நீமான்-மெ. அரு. நா.

இராமநாதச்செட்டியாரவர்கள்

விரும்பியவாறு,

சென்னை வித்வசிராமணி

வா. மகாதேவமுதலியாரவர்கள்

எழுதிய

குறிப்புரைபுடன்,

தேவகோட்டை:

மீனலோசனிமுத்திராசுடையாலையிற

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விரோதிகிருதுவாஸ ஐப்பசிம^{ம்}

1911.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுபை.

அனாதிமுத்த சித்தருவாகிய ஸ்ரீகண்ட சங்கண்ட
 பரமேசுவரன் திருவடிக்கங்களை மனாதி திரிகர வங்கையுஞ்
 செலுத்தி எனாதியானென்னுஞ் செருக்கறுத்த சீரியருங்
 கருத்தொண்டர் கருதலியாத் திருத்தொண்டத்தொகையுள்
 ளிற்றிருத்தருளும் கேரியருமாத் திருத்தொண்டர் சரித்திர
 த்தை முன்னடியிரண்டினும், தெய்வப்பலனுமத் திருவள்ளு
 வனார் திருக்குறள் வெண்பாவினைப் பின்னடியிரண்டினும்
 இட்டு யாத் த இவ்வரிய நூற்பிரதியொன்று ஸ்ரீமத்-நாட்
 டரசன்கோட்டை-பஞ்சாசுரச்செட்டியாரவர்கள் பாவிருப்ப,
 டை செட்டியாரவர்கள் இது பெறுதற்குரியார் யாவரென
 நன்காய்த்திருந்து திருமகனும் மருமகனும் கலந்துறையப்
 பெற்று, மன்கொடையும் நன்னடையுமுற்று, அந்தக்கரண
 சுத்தியுஞ் சிவனடிப்பத்தியுமுற்றிய ஸ்ரீமான்-மெ. அரு. நா.
 இராமநாதர்செட்டியாரவர்களிடங் கொணர்ந்து தத்தனர்,
 அதனைக் கையேற்று மகிழ்ந்த அவர்கள் அச்சிற்பதிப்பிக்க
 வெண்கலிக் குறிப்புரை யெழுதுகவென்று கூற என் சிற்
 றறிவிற் கெட்டினமட்டும் எழுதினன்.

புரீபான்-வழி. மு. சோமசுந்தரச்செட்டியாரவர்களும்
இவ்வாய்வால் வெளிவருவதற்கேற்ற முயற்சியிற் றலைசின்
றனர்.

இந்நூலாசிரியர் பெயரும் வகுணமும்,

“பன்னு கலைக்குமடி பாடினா மாரூனிவன்
சொன்ன தலிழ் பாலை நுதிப்பதற்கு—மின்னுநலை
மாரூனிவா வாயித்தோ னன்றி யெவர்கொலோ
மாரூனிவா வத்தின் மகிழ்த்து” என்னுஞ்

சிறப்பப்பாயிற வெண்பாவான் அறியக்கிடக்குமாறு
காண்க. அவரைப்பற்றிப் பிறிதொன்று மறிதற்கிடனின்று.

வா. ம.

திருத்தொண்டர்மாலை.

பாயிரம்.

தூண்டா விளக்கருள்செய் தொண்டத் தொகையினம்பி
யாண்டாரந் தாதிமுறை யன்பானோர்க்கு—சீண்டியன்ற
வள்ளுவர் நூல் வெண்பா வகுத்துரைப்ப னாராயுர்ப்
பிள்ளையா ரைத்தொழுது பின்.

(க)

தாய்திருத் தொண்டத் தொகைதந்து சுந்தரர்தா
மாயிருளு லத்தோரை வாழ்வித்தா—ராயதெவன்
கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்னொற்றுங் கொல்லோ வுலகு,

(-)

(க) 'தூண்டாவிளக்கு' என்றது சுந்தராயுர்த்திசுவாமியை. (ருண்) காரையுர்ப் பிள்ளையாரைத் தொழுது பின் வகுத்துரைப்பவன் என்க.

(உ) ஆயது ஏவன் - அங்குணம் வாழ்வித்தானு லவர்க்காகிய பயன் என்னை? கடப்பாடு-சடமை, உபகாரம். மாரி-மேகம்.

மைவைத்த கண்டர் மறைவாக்கி னாற்புகழ்ப்த
 னைவத் தலைவான்பு சாற்றுவல்யான்—கைவைத்
 தாங்கின்னி வட்டாடி யற்றேற நிரம்பிய
 நூலின்றிக் கோட்டி கொளல்.

(ஈ)

பாயிற் றுற்றா.

(ஈ) இச்செய்யுள் முலைவயடக்கவ கூறுதனுதலிற்று. கைவத்தலைவர்-
 னுறுபத்தொழுவாரதிபா. துரங்கு குநாதிதற்கு வருத்த டுறை.
 வட்டாடல் - குநாதிசருலீமைய யுருட்டல். கோட்டிகொளல்-
 னுலைவின்சன் ஒன்றுகொல்லுதல். 'கோட்டி' என்பது இட-
 வாகுபெயராயிற் கொல்லை யுணர் த்துதலின், 'கொளல்' என்பது
 இலக்கணையாய் கொல்லுதலாயிற்று.

நூல்.

தில்லைவாழ்த்தனர்.

பூவா யிரம்பேர் புகழ்கூத்த னைத்தில்லை
 மூவா யிரம்பேர் முதலெனக்கொண்—டோவா
 மகம முதல வெழுத்தெல்லா மாநி
 பகவன் முதற்றே புலகு.

(க)

(க) பூ ஆயிரம் பேர்புகழ்-பூமியின்கணுன்னார் சகஸ்திரகாமத்தைக்
 கொண்டு புகழும். (பூ-இடவாகுபெயர்). 'ஆயிரத்திருநாமம்பா
 டி காந்தெள்ளோணங்கொட்டாமோ' என்றருளினர் ஆளுடைய
 வடிகளும். இனி, பூமியின்சண் பலர் புகழும் என்பாருமுளர்.
 'முதலெனக்கொண்டோவார்' என்றார் வியாக்கிரபாதர்கட்டி
 யிட்டவாதே இரணியவன்மன் என்னும் மன்னன் பிரமமது
 யாகசாலையை யடைந்து அவன் அதுமதிபெற்று ஆண்டி
 ருத்த மூவாயிரம் பிரம்மருஷிகளையும் மூவாயிரச் தேர்களின்
 மீதேற்றிவந்து திருத்தில்லை நண்ணி எண்ணிப் பார்த்தபோது
 ஒருதேர் குறையக்கண்டு மனவருத்த மிகக்கொண்டு நின்ற
 வளவின் மன்றவாணர், 'அன்பு! வருத்தமொழிக. இம்மூவா
 யிரவருள் யானும் ஒருவன். என்னையும் உடன்கூட்டி யெண்
 ணுக' வென்று பணித்தமையின். ஒவார்-நீங்கார்.

திருநீலகண்டநாயனார்.

ஆலகண்ட ராணைகொண்டில் லானெதிர்செல் லாதுதிரு
நீலகண்ட டைம்பொறிமா நீக்கினார்—மேலா
முரனென்னுந் தோட்டியா னேரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்புக்கேசர் வித்து. (உ)

இயற்பகைநாயனார்.

மயற்பகையுள் ளுள்ளுவப்ப மாதவர்க்கில் லானை
யியற்பகையி கழ்ந்தெள்ளா தீந்தான்—செயற்பா
லிகழ்ந்தெள்ளா தீவாராக் காணின் மகிழ்ந்துள்ள
முள்ளு ளுவப்ப துடைத்து. (ஈ)

இளையன்சூடிமாநாயனார்.

உய்வித் தவனடியார்க் கோரிருளிற் போய்மாறன்
செய்ளித்தும் வாரியனஞ் செய்தானே—மெய்வருந்தி
வித்து மிடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சின் மிசைவான் புலம், (சு)

(உ) மா-யானை. தோட்டி-அங்குசம். உரன்-திண்மை; ஈண்டு ஆறி
லின் திண்மை. வரன் என்னும் வைப்பு-எல்லா நீலத்தினுமிக்க
தென்று சொல்லப்படும் வீட்டுநிலம்.

(ஈ) மயற்பகை (யாகிற) மாதவர்க்கு உள்ளுள் உவப்ப இகழ்ந்து
எள்ளாது இல்லானை ஈந்தான்' என்றொட்டுக. மயற்பகை-
(மெய்ப்பொருளல்லவற்றை மெய்ப்பொருளென்றுணரும்)
மருட்குப்பகை.

(சு) உய்வித்தவன்-சிலபெருமான். மாறன்-இளையன் சூடிமாநாய
னார். மாறன்-(காமக்குரோதாதிகட்குப்)டகைவன். செய்-வயல்.
அனம்-அன்னம், சோறு. மிச்சில்-மிகுதி. மிசைவான்-உண்
பான.

திருத்தொண்டர்மலை.

௫

மெய்ப்பொருளையனர்.

பொய்ப்பொருண்மாற் றுன்புரித்த பொய்த்தவவே டம்பொருளாய்
மெய்ப்பொருளார் கண்ட விதந்தானே—மெய்ப்பொரு
ளெப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. (௫)

லிறன்மிண்டநாயனர்

ஆறன்மண்டு சுந்தரனை யானு ரரனை
ளிறன்மிண்டர் தாமே வெகுண்டார்—மறமன்
றுறாஅ தவர்போற் சொலினுஞ் செருஅர்சொ
லொல்லே யுணரப் படும். (௫)

அமர்ந்திராயனர்.

நிரம்புபொருள் சேயொடமர் நீதிமனை யானோ
டரன்கோ வணத்தட் டதனே—நிருந்தார்
சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி. (௭)

(௫) பொருளாய்-மெய்த்தவவேடமாய்.

(௫) ஆறன்-ஆறம். மண்டு-ஒருங்கும். சுந்தரனையானுரரனை-சுந்தர
மூர்த்திசுவாயிகளையும் வீதிவிடங்கப்பெருமானையும். மறம்
அன்று-(இங்ஙனம் வெகுண்டமை) அச்சமும் ஆகாது. உறாஅ
தவர்-நொதுமலர், பகையு நட்புடில்லார். செருஅர்-பகையா
தார். ஒல்லே-சுடிது.

(௭) கோவணத்தட்டு - இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனும்
உடன்றொக்கதொகை. சமன்செய்து - சமனாகின்றது. கோல்-
துலாம். கோடாமை-வளையாமை.

திருத்தொண்டர்மலை.

சுந்தரமூர்த்திகாயனார்.

அளந்தருள்செம் பொன்மணிமுத் தாழ்வினீட் டாருநர்க்
குளந்தனிலே கண்டெடுத்தாக் கொண்டா—ருனேந்து
பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்
சொரியினும் போகா தம. (அ)

வழிபத்தநாயனார்.

பத்தர்பு மூளி பறித்தகரி பாகரைக்கொன்
ளித்தலவேந் தஞ்ச வெறிபத்தர்—கைத்தார்
குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெருபரி
கணமேயுங் காத்த லரிது. (ஆ)

வனையாசாயனார்.

தானாக வெல்லாதான் றன்னுதல்வி புதியைக்கண்
டேனாதி நாத ரிகலிழந்தா—ரானாத
சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனிற் றேளல்வி
துலையல்லார் கண்ணுங் கொளல். (இ)

(அ) பரியினும்-வருத்திக் காப்பாற்றினும், பால்-ஊழ். தம-(ஊழாற்)
றமவாய பொருள்கள்.

(ஆ) பத்தர்-சிவகாமியாண்டார். பூமூளி-திருப்பூழ்க்குடை. கரிபாக
ரை-யானையையும் பாசரையும். கைத்தார்-வெருண்டார்.

(இ) ஆனாத-கெடாத. சால்பு-ரிதை, அமைதி. கட்டளை-உரைகல்.
துலையல்லார்-ஒப்பாகாதார், இழிந்தார். தோல்விசொள்ளாத
லாவது வெல்லுமாற்றலுடையராயிருந்தே ஏற்றுக்கொள்
ளுதல். தோல்விசொள்ளாதலைக் கட்டளையாக வருவகஞ்செய்து
சால்பினைப் பொன்னாக வருவகஞ் செய்யாமையின் இஃதேக
தேசுருவகம்.

கண்ணப்பராயனார்.

புண்ணப்பர் கண்ணிலென்று புன்கணுயாப் பிரிந்தபிழிர்
கண்ணப்ப ரன்புறுப்பிற் கைசெய்தார்—வண்ணப்
புறதறுறுப் பெல்லா மெவன்செய்யும் யாக்கை
யகத்துறுப் பன்பி லவர்க்கு (101)

குக்கிலியக்கலயாமனார்.

தலைபன்பி னுல்வனோந்தார் தம்மையிமிர்த் திட்டான்
உலைபன்பின் காணிடுக்கம் காணான்—யலைவின்
மடுத்தவா யெல்லாம் பகடன்னு னுற்ற
விடுக்க ணிடாப்பா டுடைத்து. (102)

மான்சுக்குச்சாறராயனார்.

பஞ்சவடி க் கென்றுசிவ பத்தர்க் குவப்பமன
வஞ்சகைமென் கூந்தலரிந் தன்றிந்தார்—கஞ்சாற
ரித்துவக்கு மின்ப மறியார்சொ றுமுடைமை .
வைத்திழக்கும் வன்க ணவர். (103)

(101) 'அப்பர் கண்ணில் புண் என்று' என்றொட்டுக. அப்பர்-
காளத்தியப்பர். கைசெய்தார்-அலங்கரித்தார்.

(102) வனோந்தார் - திருப்பனந்தாளீசர். இடுக்கம் - துன்பம். பகடு-
(பாண்டிலிழுக்குங்) கடா.

(103) பஞ்சவடம்-விரித்தவடம். இது யயிர்ப்பூணுதல்; மாவீரரசம
யத்தார்க்குரியது. மணம்-கல்யாணம். கதை-மகன். ஈத்து
உவக்குப் இன்பம் - வறியார்க்கு வேண்டுவன கொடுத்து அவர்
உவத்தலான் அருளுடையார்தாம் எய்தும் இன்பம். வன்க
ணவர்-அருளிலாதார்.

அரிவாட்டாயகாயனார்

பொய்கமர் மாவடுவும் புண்ணியர்வா யிற்கொளவே
தாயர்உளந் தூறுவடுத் தூண்டொண்டார்—வியாரோ
சாதனி னினினுத தில்லை யினிததூஉ.

நீத நிலையாக் கடை.

(109)

ஆளுயகாயனார்.

ஆளுயர் வேயிசைசி லஞ்செழுத்தே யஞ்செவிச்செந்
வேனா யானுக்கந் திக்கனித்தார்—கானிந்
பொருள்கருவி காலந் வீணியிடனா டைந்து
யீறாவு வெண்ணிச் செயல்.

(110)

சுத்தாயுர்ச்சுநாயனார்.

ஆநியினா ருரர்க் கமுதாக்க வேபரவை
வீதியெல்லா வெல்லாய் வினைந்தே—நீதியா
விலலகை னில்லவண் மாண்பானா னுள்ளகை
விலலவண் மாணந் கடை.

(111)

(109) கமர்-வெடிப்பு, மாவடு-மாம்பிஞ்சு, புண்ணியர்-சிவபெருமான்.
தாயர்-அரிவாட்டாயகாயனார். களம்-கழுத்து. ஊறு-இரணம்.
வசி-சமுப்பு, வியாரோ- (சிவபெருமான் தடாதிருப்பிற்) சாத
னுந் செய்யவென்றபடி. இன்னதூ-துன்பஞ்செய்வது.

(110) ஆஞ்செழுத்தாகிற பொருளையும், வேய்க்குழுலாகிற சுருவி
யையும், அந்தியாகிற காலத்தையும், அஞ்செவித்தேனாடளிச்
தலாகிற வினையையும், காணுகிற இடத்தையும் எண்ணிச்செய்
தாரொண்க. கான்-முல்லைநிலம். இருந்தீர-மயக்கம் அற. செய
ல்-செய்க (இஃது அல்லீற்று உடன்பாட்டு வியங்கோள்).

(111) இல்லவள்-மனைவி.

உருத்திரகாயணர்.

சேர்த்திமுழங் கையெலும்புந் தேயச்செஞ் சந்தனமா
 ழுர்த்திமது ரேசருக்கு முன்பணாதார்—பார்த்திரோ
 வன்பிலா ரெல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடையா
 ரென்பு முரியர் பிறர்க்கு.

(௮௭)

புருகாயணர்.

மட்டார்தார் கண்ணி வகைசுவபூ சைக்கொருநாண்
 முட்டாது செய்தார் முருகனார்—விட்டாரோ
 வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றி னஃதொருவன்
 வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல்.

(௮௮)

உருத்திரபசுபதிநாயணர்.

உருத்திரமே சொல்லி யுதகத்துள் ஷோநின்
 ழுருந்ர பசுபதியா ருற்றார்—திருத்தாள்
 தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார் மற்றல்லா
 ரவஞ்செய்வா ராசையுட் பட்டு.

(௮௯)

(௮௮) மட்டு-தேன், தார்-அடையாளப்பூ, கண்ணி சூடுமீழ், தொல்-
 மரபு; கூட்டு-வது சூத்: 'கண்ணியுத்தாருமெண்ணினரண்டே'.
 முட்டாது-தவறாது, வீழ்நாள்-(செய்யாது) கழியும்நாள், வாழ்
 நாள்வழி-யாக்கையொடுகூடும் நாள் வரும்வழியை, அஃதொரு
 வன் வாழ்நாள் வழியடைக்குந் கல்-அஃதொருவற்கு வீடு பயக்
 குமென்றபடி.

(௮௯) உருத்திரம்-உருத்திரமத்திரம், உதகம்-நீர், திருத்தாள்-திரு
 வடியை, அவம்- (தமக்குக்) கேடு.

திருநாளைப்போவார்நாயனார்.

மூவா பிரமறையோர் மொய்ப்பத திருநாளைப்
போவார் சிதம்பரத்துட் போயடைந்தா—ரோவாப்
பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குத் தத்தங்
கருமமே கட்டளைக் கல். (உய)

திருக்குறிய்புத்தொண்டநாயனார்.

தொண்டர் குறிப்பறிந்த தொண்டர் திருக்குறிய்புத்
தொண்டரைத்தங் கந்தைதந்து சோதியராட்—கொண்டார்
குறிப்பிற் குறிப்புணர் வாரை யுறுப்பினுள்
யாது கொடுத்துங் கொளல். (உக)

சண்டேசநாயனார்.

அறஞ்செய்த நாதைதா ளற்றிடச்சண் டரை
பறஞ்செய்கொலை புண்ணியமாய் வாழ்ந்தார்—நிறந்தெரிவி
னல்லவை யெல்லாஅந் தீயவாந் தீயவு
நல்லவாஞ் செல்வஞ் செயற்கு. (உஉ)

சுந்தரமூர்த்தநாயனார்.

ஓராப் பரவைக் குமாபதியைத் தூதாக்கித்
தீராப் புலவியைபுந் தீர்த்தாரே—யாருர
ருப்பமைந் தற்றூற் புலவி யதுசிறிது
ம்க்கற்றா னீள விடல். (உங)

(உய) கட்டளைக்கல்-உரைகல்.

(உக) உறுப்புக்களாவன பொருளும் நாடும் யானை குதிரைகளும்
முதலிய புறத்துறுப்புக்கள்.

(உஉ) புலவி-பிணக்கு. அது-அவ்வுப்பு. நீளவிடல்-அளவறிந்துண
ராமற் புணர்ச்சி மேலெழுந்த குறிப்பு அழுங்குமளவுஞ்செய்தல்.

திருநாவுக்கரசுநாயனர்.

தரைசேர் சமலிங்கிச் சைவஞ்சேர் நாவுக்
கரைசர் வயிற்றுலலியற்று—ருரைசேர்ந்த
சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய், (உ.ச)

மீற்றறைநஞ் சாலைகட நேருற்று ரப்பர்க்கு
மாற்றமணர் பின்னிருந்து வாழ்த்தாரோ—வாற்றரிய
நோயெல்லா நோய்செய்தார் மேலலா நோய்செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர், (உ.ரு)

மருணிக்கி யார்தரும சேனருமாய் நூவுக்
கரசரப்ப ராகியின்ப மாளு—ரருளா
லிருணிக்கி யின்பம் பயக்கு மருணிக்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு (உ.க)

(உ.அ) சமன் னஜனசமயம். அரைசர்-அசுரத்திற்கு ஜகரயம்போலி-
சார்புணர்ந்து - மெய்ச்சார்புணர்ந்து. சார்புகெட-பொய்ச்சார்
புகள் கெட. சார்தரா-உந்தலையா.

(உ.ரு) நேருற்றார்- உடன்பட்டார். மாறு-பகை. நீற்றறையுளிருத்
தினமையையும், நஞ்சுட்டினமையையும், பட்டயானையை வி
ட்டமையையும், கடலிற் பாய்ச்சினமையையும் முறையே வை
த்து 'நீற்றறை நஞ்சானை கடனேருற்றார்' என்றார்.

(உ.க) மருணிக்கியார் முதலிய நான்கும் முறையே நாமகரணஞ்செ
ய்த பெரியோரும், ஜனாரும், திருவதிகை வீரட்டானைகவ
ரரும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகவாமிகளும் இட்டனவென்ற
றிக. இருள்-பிறப்பு (இதுகாரியவாகுபெயர்). 'கிச்சி' என்பது
'நீங்கி' எனத் தொடருகோச்சி மெலிந்து நின்றது. மருள்-
அவிச்சை. மாசறுகாட்சி—மெய்யுணர்வு,

விண்களிப்பக் காண வியன்கயிலை வாழ்வையப்பர்
கண்களிப்ப வையாற்றிற் கண்டுவந்தா—ரெண்களிப்பக்
கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர். (உஎ)

மாமணிபொன் மாதரெதிர் வந்துநினும் பற்றற்றார்
தாமரன்பால் வந்தரசர் தாழ்த்தாரோ—வாமெனவே
பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பதுக்கு மற்று
நிலையாமை காணப் படும். (உஅ)

குலச்சிறைநாயனர்.

நலச்சிறைநீர் வேணிபார் நல்லடியார் யார்க்குள்
குலச்சிறையார் தாம்பணிதல் குன்று—நிலர்க்கிகழா
ரெல்லார்க்கு நன்றும் பணித லவருள்ளுஞ்
செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து. (உச)

(உஎ) விண்-விண்ணேறும். உயர்வு சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றொ
க்கது. ஐயாற்றில்-பஞ்சநகரேத்திரத்தில்.

(உஅ) மாமணி-அழகிய நவமணிகள். அரன்பால்வந்து - திருப்புசலூ
ரீசன்பால் வந்து. தாழ்த்தாரோ-தாமதித்திலர்; உடனேபிற
ப்பதுத்தா ரென்றபடி. ஓகாரம் - எதிர்மறை. ஆமெனவே-
நன்மைபயக்குமெனவே. மற்று-வினைமாற்று. மற்று நிலையா
மை காணப்படும்- அப்பற்றறாதபோது (பிறத்திறத்துவருகின்ற)
நிலையாமை காணப்படும்.

(உச) நலம்-அழகு. சிறை - கரை. நீர் - கங்கை. வேணி-சடை.
இலர்க்கு இகழார்- (குணமுதவியன) அற்றரையுட்பழியார்.
(இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது). இலர்க்கு-வேற்
றுமைமயக்கம். ஏகாரம் பிரிநிலை. செல்வம்-வேறொருசெல்
வமாம். தகைத்து-சிறப்பினையுடைத்து.

பெருமிழலைக்குறும்பராயனர்.

நாவலர்கோ மான்கயிலை நாளைப்போ மென்றுமுன்போய்
மேனிமிழலைக்குறும்பர் வீற்றிருந்தார்—யாவருக்கு
மின்னா தினனில்லார் வாழ்தலதனினு
மின்னா தினியார்ப் பிரிவு. (கூ)

காரைக்காலம்மையார்.

என்புருவா லம்மையெள்ள விசர்நமக் கம்மையென்னு
மன்புருவாள் காரைக்கா லம்மைகாண்—முன்பே
யுருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருள்பெருந்தேர்க்
கச்சாணி யன்னா ருடைத்து. (கூக)

அப்பூதியடிகளையார்.

அரசினையப் பூதியடிகளறி வாரோ
யுரைசெயுனர் வாலுறுநட் புற்றார்—மருவிப்
புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா புணர்ச்சிதா
னட்பாங் கிழமை தரும். (கூஉ)

(கூ) இன்னாது-துன்பத்தைத்தருவது.

(கூக) அம்மை எள்ள-உமாசேவியார் இகழ்; அன்றி, 'வாலம்மை'
யெனப்பிரித்து 'வாலையாகிற உமாசேவியார்' எனப்பொருள்
கூறி அத்தற்குத்தக இலக்கண முறைத்துக்கோடலுமொன்று.
காண்-அறையிலை. உருள்-உருளாசின்ற. அச்சாணி - அச்சின்
கண் ஆணி.

(கூஉ) புணர்ச்சி பழகுதல் - இஃதம்மைத்தொகை நிலைத்தொடர்.
புணர்ச்சி-ஒருதேயத்தராதல். பழகுதல்-பலகாற் கண்டுமீடொல்
லாடியும் மருவுதல். கிழமை-உரிமை.

திருநீலக்காயனார்.
 நலங்கொடிரு நீலநக்கர் நாதர்மே லில்லாள்
 சிலம்பிவிழ வாய்மருந்து செய்தாள்—சலங்கொடுமு
 ளேய்நாடி நோய்முத னாடி யதுதணிக்கும்
 வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல். (௩௩)

நமிநந்தியடிகளையனார்,
 நக்கமணர் வெள்கநமி நந்தியா னூரர்க்கு
 மிக்கபுன லாலே விளக்கெரித்தார்—தக்கமனத்
 தெண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப வெண்ணியார்
 திண்ணிய ராகப் பெறின். (௩௪)

சுந்தரமூர்த்திகாயனார்.
 ஆறறு கட்டாரை யாறணையா வாறுபெரு
 காறறு காட்டநடந் தாருநர்—பேறனார்
 வெள்ளத் தனைய விடும்பையறிவுடையா
 னுள்ளத்தி னுள்ளக் கெடும். (௩௫)

(௩௩) நீலநக்கர்நாதர்-நீலநக்கர் அருச்சித்த நாதர். சலம்-வைரம்.
 வாய்மருந்து-வாயின்கண் நீர்மருந்து; வாய்த்த மருத்துமாம்.
 முதல்-காரணம். வாய்-உபாயம்.

(௩௪) நக்கு- (முன்) சிரித்து; வெள்க - (பின்) வெட்கமடைய,
 அகரம் விகாரத்தாற் றெக்கதெனக்கொண்டு'நக்க அமணர்'
 எனினுமரையுமாறுகாண்க. எண்ணியாங்கு-எண்ணியவாதே.
 எய்துப-அடைவர். திண்ணியர்-வலியர்.

(௩௫) ஆறறுகட்டார்-மூப்பத்தாறு தத்துவங்களாலுங் கட்டப்படா
 தார் உத்தாவது அவற்றிற் கப்பாற்பட்டார்; பஞ்சுபுதகவரர்.
 'ஆறறையு நீத்ததன்மேனிலையே,' 'நறைக்கொன்றை-யாதித
 னையொழிய வாறறுதத்துவத்தின்-மீ தாமகிழ்ந்திருக்குங் விண்
 வைவரர்' என்றார் பிறரும். அணையாவாறு- அணையாதபடி.
 பெருகாறு - பெருக்கெடுத்த நதியானது. ஆறுகாட்ட-வழி
 காட்ட. இடும்பை-துன்பம். உள்ள-நினைக்க,

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளாயனர்.

வால வயதில் வளர்புகலிப் பிள்ளையார்
பேல விசையம் புரிந்தவரார்—ஞாலவிசைத்
தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வல்திலார்
தோன்றலிற் றேன்றாமை நன்று. (௩௬)

பண்ணார் பசுந்தமிழ்ச்சம் பந்தரெதிர் வந்தமனை
ரெண்ணு யிரங்கமுனி லேறினா—ரொண்ணுறு
வில்லே நுழுவர் பகைகொளினுங் கொள்ளற்க
சொல்லே நுழுவர் பகை. (௩௭)

முத்தமிழ்ஞான தத்தலைவர் முன்னம் பகைசாரப்
புத்தனெதிர் தின்றிடிமிற் பொன்றினா—னித்திறமென்
கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றா லாற்றுவார்க்
காற்றாதா ரின்னா செயல். (௩௮)

(௩௬) வாலவயதில்—இளமைப்பருவத்தில். புகலிப்பிள்ளையார்—திரு
ஞானசம்பந்தமூர்த்திகளாயனார். விசையம்—விஜயம், வெற்றி.
ஆர்—யார் என்பதன்மரூஉ. தோன்றலின்—(மக்களாய்ப்) பிற
த்தலின். தோன்றாமை நன்று—(மக்களாய்ப்) பிறவாமைநன்று;
விலங்காய்ப் பிறத்தல் நன்று என்றபடி.

(௩௭) வில் ஏர் உழுவர்—புத்தலீர். சொல் ஏர் உழுவர்—புலவர்.

(௩௮) முத்தமிழ்—இயல் இசை நாடகம் என்பன. முத்தமிழ் ஞான
த்தலைவர்—திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளாயனார். புத்தன்—புத்த
நாத்தி யென்பான். கூற்றம்—யமன்; உடலையும் உயிரையும்
கூறுபதித்தலிற் கூற்றமாயினனென்க. கையால் விளித்தற்று—
சைகாட்டி அழைத்தாலொக்கும். ஆற்றாதார்—வலியற்றார்.

யசு

திருத்தொண்டர்மாலே.

ஏறியவோ டர்கோ லிசைஞானச் செந்தமிழா
லாறுகடந் தார்தோணி யார்மகனார்—யிறடங்கா
வெள்ளத் தீனைய மலர்நீட்ட மார்தார்தம்
முள்ளத் தீனைய தூயர்வு.

(௩௬)

(௩௬) ஆடக்கோலாகிய செந்தமிழ் என்சு. 'காவலஞ்சோடத்தின் உட்
டலிழ்த்துக் கண்ணுதலான் திருத்தொண்டர் தம்மையேற்றி,
காவலமே கோலாசு வதன்மேனின் று கர்ப்பத் தமைக்கொட்டியே
சலின் றுபாட' எனப்பணித்தார் சேக்கிழார்சுவாமிகளும்.
தோணியார் - தோணியப்பர். ஒடர் வீட்டசற் கியைபுகுற
வேண்டித் 'தோணியார்மகனார்' என்றார். 'மகனார்' என்றது
அறுமுகக்கடவுளே திருஞானசம்பத்தப்பின் றையாராகத் திருவ
வசாரஞ்செய்தாரென்றும் மேலேவர் துணிப்புற்றி யென்சு.
'மயிலேக் தியவள்ள தவ்வை யளிப்ப மதிபுணர்ந்த, வெயிலேக்
தியசன் பைநாதனுலகத் தெதிர்ப்பவரியார்', 'சாழிகாடன் கவு
ணியர்தலைவன், மாமழை நோக்கிமலைமகன்புதல்வன்' என நம்
பியாண்டார்நம்பிகளும், 'புறமெரித்தார் திருமகனார் பூந்தருத்தி
தொழுதகன்றார்', 'சிந்தையாமமுதாகிய செஞ்சடைத், தந்
தையார்கழறும்ந்தெழுந் தேகினார்' எனச் சேக்கிழார்சுவாமி
களும், 'உபயகுல தீபவங்க-வீருதுகவி-ராஜசிங்க- முறைபுகலி-
யூரிலன்று - வருவோனே', 'சமணரைக் - குலமுதற் - பொடி
படக்-கலகமிட்-கிடலுயர்- கழுவினுச் - சியினில்வைத் - திடு
வோனே' என அருணவிரிநாதரும் கட்டலாயிட்டமைகாண்க.

கணவனெனக் காதலியைக் காழியர்கைப் பற்றி
மணவறையி சன்கழலாய் வாழ்ந்தார்—குணமே
தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மதறையவர்.

(சய)

மயர்கோன்கலிக்காமநாயனார்.

ஈசனையான் வாராம்வா தென்னையான் வாரொன்று
காசினியின் மாண்டார் கலிக்காமர்—பேசின்
மருந்தோமற் றானேம்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை
பீடழிய வந்த விடத்து.

(சக)

திருமூலநாயனார்.

பரகாயஞ் சேர்ந்தார் பசுக்களா லாய்ச்சி
மருவாமன் மாதவமே வாய்ந்தார்— திருமூல
சூழைய முப்பக்கங் காண்ப ருலேவின்றித்
தாழா னுருந்து பவர்.

(சஉ)

(சய) மணவறை-திருக்கல்யாணமண்டபம். தீர-முற்ற. வலைப்பட்-
டார்-(பிறப்பாகிய) வலையுட்பட்டார்.

(சக) 'ஈசனையான்வாராம்' என்றார் பரவைசாய்ச்சியாரிடம் ஈசனைத்
தூதாக வலுதலின். என்னை-என்னையோ? மாண்டார் - இறந்-
தார்; மாத்சிமைப்பட்டார் என்பது குறிப்பாற்பெறப்படும்
பொருள். மருந்தோ-பின்னும் இறவாமைக்கு மருந்தாமோ?
ஊன்-உடம்பு. பெருந்தகைமை-உயாகுடிப்பிறப்பு.பீட-மானம்.

(சஉ) பரகாயம்-மதுகூடு. ஆய்ச்சி-(இறந்த இடையன்மனைவியாகிய)
இடைச்சி. உப்பக்கங்காண்பர் - புறக்காண்பர். உலேவின்றி-
இனையது. மருந்துமார் மூலமூலர்.

தண்டியமகனாயனார்.

அந்தகனென் றேச மமணரந்த ராயொழியத்
தந்தமொழி சாதித்தார் தண்டியார்—முந்தமொழி
சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்.

(சுந.)

முர்க்கநாயனார்.

உருளாய மும்பொன் னுதவுதன்முர்க் கர்க்கே
பொருளாய மற்றவர்க்கே போக்கு—மருளா
மறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தலி னூங்கில்லை கேடு.

(சுச.)

சோமாசிமாறநாயனார்.

சோமாசி மாறனார் சுந்தரரால் யாகமினி
தாமா றனை யழைப்பித்தா—ராமாம்
பொறுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கி
னதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்.

(சுரு.)

(சுந) அந்தகன்-குருடன் அமணர்- ஜெனர். அந்தராய் - குருடராய், தந்த-சொல்லிய.

(சுச) உருள் ஆயமும்-உருளுங்கவறும். மற்றவர்க்கே - பிறர்க்கே, பொருள் ஆயம் போக்கும்-உள்ள பொருளையும் மேற்பொருள் வருவாயையும் அழிக்கும்.

(சுரு) சோமாசி-'சோமயாஜி' என்னும்வடமொழிப்பெயர்ச்சிதைவு, இனி தாமாறு-இனி தாரும்படி, வரிசையா-தகுதிக்கேற்ப.

சுந்தாமூர்த்திகாயனார்.

பொருட்டுறையன் பாட்டேகற் பூசையென்ற ருரர்க்
கருட்டுறையா ரன்புரெய்வா ரானார்—மருட்டேர்
செவிக்ருண வில்லாத போழ்து மிழிது
வயிற்றுக்கு ரீயம் படும்.

(சக)

சாக்ஷியகாயனார்.

அங்கசன்பூ வெல்லா மடுகணையே சாக்ஷியர்கைச்
செங்கலெல்லாஞ் சங்கராக்குத் தேமலரே—செங்கேழ்க்
கணைகொடிது யாழ்கோடு செவ்விதாங் கன்ன
வினைபடு பாலாற் கொளல்.

(சஎ)

(சக) பொருள்-அகப்பொருளும் புறப்பொருளும். அகப்பொருளா
வது இன்பம்; புறப்பொருளாவன ஆறழம் பொருளும்,
துறை-மக்களும் மாவுற முதலியன சென்று திருந்தறந் துறை
போலப் பலவகைப்பட்ட பொருளும் ஒருவகைப்பட்ட றியங்கு
தற்கு மார்க்கமாதலின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. ஆரூரர்க்கு-
சுந்தாமூர்த்திகவாயிகளுக்கு. அருட்டுறை - திருவெண்ணைய
நல்லூராலயம். “அர்ச்சனைபாட்டேயாகு மாதலான் மண்மே
னம்மைச். சொற்றமிழ் பாடுகென்றார் தாமறைபாடும்வாயாச்”
என்னும் பெரியபுராணச்செய்யுளை கோக்குக. மருட்டேர்-மய
க்கத்தினிங்கித்தெளிந்த. செவிக்ருணவு-கேள்வி. வயிற்றிற்
கீதல் பெரிதாயவழித் தேடந்துண்பமேயன்றி கோயும் காம
மும்பெருகுதலாற் ‘கிழிது’ என்றார்.

(சஎ) அங்கசன்-மன்மதன். அடுகணை-கொல்லும் அம்பு. “சசற்கு,
நல்லோ னெறிசிலையோ நன்னுதா லொண்கருப்பு-வில்லோன்
மலரோ விருப்பு.” என்றார் பிறரும். கணைகொடிது-அம்பு
(வடிவாற் செவ்விதாயினும் செயலாற்) கொடிது. யாழ்கோடு
செவ்விது-யாழ்தண்டால் வளைத்ததாயினும் (செயலாற்) செவ்
விது. வினைபடுபாலால்-செயல்பட்ட பகுப்பினால். கொளல்-
கொள்க.

சிறப்புலியாயனர்.

எய்தமகிழ் தின்சொலுரைத் தீசனடி யார்க்கிதமே
செய்தனமே செய்தார் சிறப்புலியார்—வெய்துற்றார்
மோப்பக் குழையு மனிர்ச முகத்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து.

(௪௮)

சிறுத்தொண்டாமாயனர்.

காய்க்கறிவே றொன்றுதொடாக் கள்ள வாயிரவர்க்கோர்
சேய்க்கறிசெய் திட்டார் சிறுத்தொண்டர்—வாய்க்கினிதா
யின்னா திரக்கப் படுத விரந்தவ
ரின்முகம் காணு மளவு.

(௪௯)

மேமன்பெருமாயனர்.

நெறிவார் சடையரைப்போ னீணிலத்தேதார் செய்கை
யறிவார் கழறிற் றறிவா—ரறிவாரா
ரெல்லார்க்கு மெல்லா நிகழ்பவை யெஞ்ஞான்றும்
வல்லறிதல் வேந்தன் றொழில்.

(௫௦)

(௪௮) இதமே செய்து- இன்பரேபுரித்து. ஆணம் - ஆண்ணம்; தீருவ முது. வெய்துற்றார்-வெம்மையாகிதவயிர்ப்புடையார். மோப்ப க்குழையும் அனிக்கம்-மோந்தாலன்றிக்குழையாது அனிக்கப்பு. திரிந்து-வேலுபட்டு. விருந்து-விருத்தினர்.

(௪௯) சேய்க்கறி-குழந்தைக்கறி. “வாய்க்கினிதாய்ச் செய்திட்டார்” என்றொட்டிக. இன்னாது - இன்பஞ்செய்வதன்று. இரக்கப் படுதல்-இரப்பார்க்குக் கொடுப்பேனென்றிருத்தலும் (இறந்த துதழீஇய எச்சவும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது). காணுமளவு-காணுமளவு (முற்றும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது).

(௫௦) நெறி-நெறித்த. வார்-நீண்ட. நெறிவார்சடையர்-சிலபெரு மான். வல்லறிதல்-விரைந்தறிதல்.

சேரர்கோனிதீத் திரவியங்கள் சுந்தரர்பாற்
சோரர் கவர்ந்தொளித்துஞ் சோர்வுண்டோ—பாரி
வழக்கொண்ட வெல்லா மழப்போ மிழப்பினும்
பிற்பயக்கு நற்பா லவை.

(10க)

கணநாதராயனார்.

நாட்டிலடி யாரையெல்லா நாதன் ப்ணிகிடையே
காட்டிவாழ் வித்தார் கணநாதர்—வேட்டிவர்தாஞ்
செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற லரிது.

(10உ)

கூற்றுவராயனார்.

ஆற்றரிதா மீச னடிமுடியா கப்புனைந்து
போற்றி மனக்கவலை போக்கினார்—கூற்றர்
தனக்குவமை யில்லாதான் றுள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது.

(10ங)

(10க) சேரர்கோன்-சேரமான்பெருமானாயனார். பிற்பயக்கும்-பின்
வர்வந்து பயன்கொடுக்கும். நற்பாலவை- தூயவினையான்வந்
தபொருள்கள்.

(10உ) செய்யாமல்- (தனக்கு முன்னோருதவியுஞ்) செய்யாதிருக்க.
மாற்றல்-கைம்மாறுகக்கொடுத்தாலும் ஒத்தல்.

(10ங) ஆற்றரிதாம்-தாங்கற்கரிதாகிய, மாற்றல்-நீக்குதல். அரிது-
உண்டாகாது.

சுந்தரமூர்த்திகாயநூர்.

ஆரூரீசனைத்து தாக்கியநாட் கூன்குருடு
தாரோடு தாம்பூலந் தாங்கவினை—நீர்வார்
நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்.

(௫௪)

பொய்யடிமையில்லாதபுலவர்.

மதுமையிலே மேழ்புலவர் வல்லசிவன் பாத
மறுபொருளா கக்கவிசெய் தாரே—புதுமையோ
கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்று டொழாஅ ரெனின்.

(௫௫)

(௫௪) “கூற்றுக்கெவனோ புந்நிருவாரூர்ன் பொன்முடிமே- லேற்று
த்தொடையனு மின்னடைக்காயு மிதிசருமக் - கோற்றொத்து
கூனனுங் கூன்போய்க் குருடனுங் கண்பெற்றமை-சாற்றித்தி
ரியும் பழமொழியாமித் தரணியிலே.” என நம்பியாண்டார்நம்
பிகளும், “தேனுங்குழலும்பிழைத்ததிரு மொழியாள்புலவி தீர்
க்கமதி-தானும்பணியும் பவைதீர்க்குந் சடையார் தூது தருந்
திருநாட்-கூனுங் குருடுந் தீர்த்தேவல் கொள்வார் குலவுமலர்ப்
பாதம்-யானும்பரவித் தீர்க்கின்றே னேழுபிறப்பின் முடங்கு
கூன்” எனச்செக்கிழார்சுவாமிகளும் பணித்தமைகாண்க, தார்-
மலை. நிறைமொழி-அருளிக் கூறினும் வெகுண்டுகூறினும்
அவ்வப்பயன்களைப் பயந்தேவிடுமொழி. மறைமொழி- மந்தி
ரங்களே (புறத்தார்க்குப் புலனாகாமன் மறைத்துச்சொல்லுந்
சொற்றொடர் மந்திரமென்பர் நச்சினூர்க்கினியர்). “நிறை
மொழி மாந்தராரணயிற் கிளந்த - மறைமொழிதானே மந்திர
மென்ப” என்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.

(௫௫) ஏழேழ்புலவர்-நாற்பத்தொன்பது சங்கப்புலவர், வாலறிவன்-
மெய்யுணர்வினையுடையவனது.

புகழ்ச்சோழநாயனார்.

தங்களத்தில் வீழ்ந்த சடைத்தலைகண் டஞ்சியஞ்சிப்
பொங்கழற்குள் வீழ்ந்தார் புகழ்ச்சோழ—ரெங்குமறாத்
தீயவை நீய பயத்தலாற் நீயவை
ந்சினு மஞ்சப் படும். (௫௬)

நரசிங்கமுனையரையநாயனார்.

மூரிநர சிங்க முனையரையர் மாதவருட்
சீரியனூர்த் தர்க்கிரட்டி செய்தாராம்—பூரிதா
னற்ற மறைக்கும் பெருமை சிறுமைதான்
குற்றமே கூறி விடும். (௫௭)

அதிபத்தநாயனார்.

மேனாட்செல் வங்கெடினு மீன்வலைவீ சிக்கோரொண்
மீனானும் விட்டா ரதிபத்த—ராணு
நிடனில் பருவத்து மொப்புரவிற் கொல்கார்
கடனறி காட்சி யவர். (௫௮)

(௫௬) சுளசூதில்-போர்க்களத்தில். அழற்குள்-தீயினுள்.

(௫௭) மூரி-வலிய. தார்த்தர்க்கு-காமுகர்க்கு. “பூரி இரட்டிசெய்தாராய்” என்றோட்டுக. பூரி-பொன். அற்றம்-அவமானம் (இது கருவியாகுபெயர்).

(௫௮) மீன்வலை வீசிக்கு-சிவபெருமானுக்கு. சுந்தரேசம்பெருமான் வலைவீசின சரித்திரத்தைத் திருவினையாடற்புராணம் வலைவீசின படலத்துட்காண்க. இடன்-செல்லம். ஒப்புரவு-உபகாரம். ஒல்கார்-தளரார். காட்சியவர்-இயற்கையறிவுடையார்.

கலிக்கம்பநாயனார்.

மெய்யடியார் தாளில்லாள் வெள்கக் கழுவிவாள்
கையடியங் கீர்த்தார் கலிக்கம்பர்—பொய்யடிக்கொண்
டில்லாளை யஞ்சுவா னஞ்சமற் றெஞ்ஞான்று
நல்லார்க்கு நல்ல செயல்.

(௫௬)

கலியநாயனார்.

எள்ளா விளக்கரன்பா லேற்றவே வாங்கலியர்
கொள்ளாரே லேதுங்கொ டாருலகி—லுள்ளார்கொ
னல்லார்கட் பட்ட வறுமையி னின்னாதே
கல்லார்கட் பட்ட திரு.

(௬௩)

சத்திராயனார்.

அண்ணலடி யாரையிகழ்த் தார்நரகி லாழாதே
தண்ணளியா னுத்தறித்தார் சத்தியா—செண்ணமுற
யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லீழுக்குப் பட்டு.

(௬௧)

(௫௬) இல்லாள் -மனைவி. நல்லசெயல் - (நல்லார்) விரும்புவன
கொடுத்தல்.

(௬௩) வாள்- வாட்படையை. கொள்ளாரேல் - கொள்ளாராயின்.
ஏதுங்கொடார் - (அவ்வரன்) ஒன்றுங்கொடார். உள்ளார்
கொல்-நினையாரோ? வறுமையின்-வறுமையினும் (இழிவுசிறப்
பும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது).

(௬௧) தண்ணளியால்-மிக்கவருளான். யா-எல்லாவற்றையும் (முற்று
ம்மை விகாரத்தாற்றொக்கது). சோகாப்பர்-துன்புறுவர்.

ஜயடிசுக் காடவர்கோளுயரூர்.

நாடலரு நற்பதிக னாண்ணிரல் வெண்பாவாய்த்
தாடலர னுக்களித்தா ரையடிசுக்--காடவர்கோன்
ஸூமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் சுற்றழிக் தார்.

(௬௨)

சுந்தரமூர், திருநாயகூர்.

நீரூர் முதலையது முன்னுண்ட பின்னை யைப்பின்
னாரூர் பாவா லழைப்பித்தார்--பாரூர்
பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்த்துஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.

(௬௩)

கணம்புல்லகாயரூர்.

கணம்புல்லர் நெய்வாங்கக் காணார் கணம்பு
லிணங்குதலை நெய்வளக்கொன் றிட்டார்--வணங்கரன்பாற்
றுன்ப முறவரினுஞ் செய்க துணிவாற்றி
யின்பம் பயக்கும் வினை.

(௬௪)

(௬௨) தாமின்புறுவது-தாமின்புறுதற்கே துவாகிய கல்லிக்கு.

காமுறுவர்-பின்னும் அதனையே விரும்புவர்.

(௬௩) முதலையது-“அது” பகுதிப்பொருள்விசுதி. பிறப்பு-பிறப்
பியல்பு (வினைவயத்தாற் பஞ்சபூத பரிணாமமாகிய யாக்கை
யைப்பொருந்து நின்று அதன்பயன் அதுபவித்தல்). சிறப்பு-
சிறப்பியல்புகள் (அவையாவன பெருமையுஞ் சிறுமையும்).

(௬௪) துணிவாற்றிச்செய்க-வலிமையுடையராய்ச்செய்க.

காரிநாயனர்.

பாரீன்மு வேந்தர் பரிசிலுத வப்பாடிக்
காரியா ராலயங்கள் கட்டினு—ரோரிடமோ
யாதானு நாடாமா லூராமா லென்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு.

(௬௫)

நெடுமொநாயனர்.

பழுதறுசம் பந்தரெதிர் பாழமணர் தாழ
வழுவறநெல் வேலிவென்ற மாறன்—கழுவிட்டா
னந்தணர் நூற்கு மறத்திற்கு மாதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்.

(௬௬)

வாயிலார்நாயனர்.

ஆயறிவு தீப மகமலரன் பேயமுதங்
கோயிலிறைக் கோர்மணமாய்க் கொண்டுவந்தார்—வாயிலா
ரோர்த்துள்ள முள்ள துணரி நொருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டாபிறப்பு.

(௬௭)

(௬௫) மூவேந்தர்—சேர சோழ பாண்டியர். என்-என்கருதி? உயி
ரோடு செல்லுதலின் “சாந்துணையும்” என்றார். பிறர்நாடு
களும் ஊர்களும் தம்போல உற்றுப் பொருட்கொடையும்
பூசையும் உவந்துசெய்தற்கேதுவாகலிற் கல்விபோலச்சிறந்தது
பிறிதில்லை, அதனையே எப்பொழுதுஞ் செய்க வென்பதாம்.

(௬௬) நெல்வேலி-திருநெல்வேலி. மாறன்-பாண்டியன். அந்தணர்
நூல்-வேதம். அறம் - அதனாற்சொல்லப்பட்ட அறம். ஆதி
யாய் நின்றது-காரணமாய் நிலைபெற்றது. கோல்-செங்கோல்.

(௬௭) ஆய்-ஆராயும். தீபம்-திருவிளக்கு. “இறைக்கு ஓர்மணம்
கோயிலாய்” என்றொட்டுக. உவந்தார்-இன்புற்றார். ஓர்த்து-
ஆராய்ந்து. உள்ளது-முதற்பொருளை. “ஒருதலையாவோர்த்து”
என இயையும். பேர்த்துள்ள வேண்டாபிறப்பு - (அவனுக்கு)
மாறிப்பிறப்புளதாக நினைக்கவேண்டா.

முனையவொர்நாயனார்.

வினையவொர் வந்தடுக்க வென்றுகொண்ட கூலி
தனையவொர் சைவர் தமக்கே—முனையவொர்
தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

(சுஅ)

சந்தரமூர்த்திநாயனார்.

தென்புகலூர் சீசனையுஞ் சென்றுபணிந் தாசுரர்
பொன்புகலாப் பெற்றார் புகழ்பெற்றா—ரின்புற்றா
ரொண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க் கெண்பொரு
ளேனை யிரண்டு மொருங்கு.

(சுஆ)

கழற்சிங்கநாயனார்.

தொழ்ச்சங் கரன்கூடாத் தூய்மலர்மோந் தாள்கை
விழ்ச்சென் றரிந்து விடுத்தார்—கழற்சிங்க
ரோர்ந்துகண் ணோடா திறைபுரிந்தி யார்மாட்டுந்
தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை.

(எய்)

(சுஅ) வினையவொர்-(இரு) வினையை அழிப்பார். அவொர்-சமைப்
பார். தாள்-முயற்சி. வேளாண்மை-உபகாரம்.

(சுஆ) ஒண்பொருள்-நெறியான்வரும் பொருள். காழ்ப்ப இயற்றி
யார்க்கு- மிகப்படைத்தார்க்கு. எண்பொருள் - எளியபொரு
ளாம். ஏனை இரண்டும்-மற்றை அறனும் இன்பமும்.

(எய்) சூடா-சூடாத. இறைபுரிந்து-நடுவுநிலமையைப் பொருந்தி.
தேர்ந்து-நூலாரோடும் ஆராய்ந்து.

இடங்கழிநாயனார்.

நடங்கழியா ஶன்பர்க்கே நற்பொருள்க னெல்லா
மிடங்கழியா ரன்பினெடுத் தீந்தார்—முடங்கா
வருளென்று மன்பின் குழவி பொருளென்னுஞ்
செல்லுச் செவிலியா ளுண்டு. (எக)

செருத்துணையார்.

கருத்தனணி பூவைக் கழற்சிக்கன் தேவி
யருத்தியின்மோந் தாண்டுகக் கரிந்தார்—செருத்துணையார்
வானொடென் வன்கண்ண ரல்லார்க்கு நூலொடெ
னுண்ணவை யஞ்சு பவர்க்கு. (எஉ)

புகழ்த்துணையார்.

வற்கடம்வந் தூண்போய்மெய் வாடியபு கழ்த்துணைகை
நற்கலசம் வீழ்வர னூர்கொடுத்தார்—பொற்காசு
தெய்வத்தா னுகா தெனினு முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும். (எங)

(எக) நடங்கழியார்—ரீர்த்தனம் கீட்காநார், சபாநாதர். செவிலி-
வளர்த்தசாய்.

(எஉ) கருத்தன்—சிவபெருமான். கருத்தி—ஐசை. வானொளென்-
வானொடு என்ன இயைபுண்டு? ஓரியைபு மில்லையென்றபடி
அவை-சபை.

(எங) வற்கடம்-பஞ்சம். ளுண்-உணவு. தெய்வத்தா னுகாதெ
னினும்- [முயன்றவினை] விதிவகையாற் [கருதியபயனைத்]
தாராதாயினும்.

கோட்புலிகாயனார்.

பொலிகீன்கொன் றூர்கோட் புலியார் விரையாக்
கலிகடந்த குற்றங் கடிந்தா—குலகிற்
குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் றொழில்.

(எசு)

சுந்தரமூர்த்திகாயனார்.

மாவணங்கைக் கொண்டிடுமுன் வந்தரனார் சுந்தரர்க்கோ
ராவணங்கைக் கொண்டிடுமறித் தாட்கொண்டார்—நோவ
வழச்சொல்லி யல்ல திடித்து வழக்கறிய
வல்லார்தட் பாய்ந்து கொளல்.

(எடு)

பத்தராய்ப்பணிவார்கள்.

வாய்ப்பவர னைத்தொழுது வாய்குழறிக் கண்ணருவி
தோய்ப்பநடுங் கிப்புளகித் தோர்பத்த—ராய்ப்பணிவா
ரன்பின் வழிய துயிர்நிலை யஃதிலார்க்
கென்புதோல் போர்த்த வுடம்பு.

(எசு)

(எசு) விரையாக்கலி-இது சிவபெருமானைச் குறித்துக்கூறுவதோ
ராணை. “பொய்தீர் - விரையாக்கலியெனு மாணையும்” எனப்
பட்டினத்தடிகள் தமது கோயினான்மணிமாலையுட் டிருவாய்
மலர்ந்தமைகாண்க. புறங்காத்து - பிறர்நலியாமற்காத்து
குற்றங்கடிதல்-குற்றந்தையொழிக்கத் தண்டித்தல். வடு-பழி.

(எடு) அணங்கை-பெண்ணை. ஆவணம்-உரிமைப்பத்திரம். மறித்து-
தடுத்து. இடித்து-ஒருக்கி.

(எசு) வழியது-பின்னின் நவுடம்பே. உயிர்நிலை - உயிர்நின் நவுடம்
பாவது.

பரமனையேபாடுவார்.

பரமனையே பாடுவார் பாடும் புகழா
 விருவியையுஞ் சேரா ரிவரே—மருளா
 மிருள்சே ரிருவியையுஞ் சேரா விறைவன்
 பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு (எஎ)

சித்தத்தைச்சிவன்பாலேவைத்தார்.

அத்தனடி யல்லா லறம்பொருளின் பங்களிலே
 சித்தமலை யார்சித்தத் தைச்சிவன்பால்—வைத்தார் தாம்
 பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினையப்பற்றைப்
 பற்றுக பற்று விடற்கு. (எஅ)

(எஎ) “இருவியையும்” என்றார் நல்வியையும் பிறவிக்கேதுவாகவின்.
 “புண்ணியமேனோக்குவிக்கும் பாவங்கீணூக்கும் புண்ணியனைப்
 பூசித்த புண்ணியத்தினாலே - நண்ணியனா னத்தாலிரண்டினையு
 மறுத்தே,” “இருப்புவலியை யகன்றுபொன் வல்லியையெ
 ண்ணுதலாம் - விருப்புவலியை முலையாரணங்கினர் விண்ணு
 றுதல்” என்றார் பெரியோர்.

(எஅ) திருவடியே வீடாயிருக்குமென்பார் “அத்தனடி யல்லாதறம்
 பொருளின் பங்களிலே” என்றார். “தாட்டாமரைகாட்டித்
 தன்கருணைத்தேன்காட்டி” என மாணிக்கவாசகசுவாமிகளும்,
 “சேவடிபடருஞ் செம்மலுள்ளமொடு, நலம்புரிசொள்கைப்
 புலம்பிரிந்துறையும்” என நக்கீரதேவநாயனாரும்பணித்தமை
 காண்க. சித்தமலையார்-மனம்தடுமாரார். பற்றற்றான் பற்றினையு
 பற்றற்ற இறைவன் ஓதியவீட்டுநெறியை.

திருவாரூர்ப்பிறந்தார்.

மன்னுதிரு வாரூர் மதிள்வட்டத் துப்பிறந்தா
ருன்னு சிவகணத்தி னுற்றுயர்ந்தா—ரின்னே
நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டுங் காட்டுங்
சூலத்திற் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்.

(எக)

முப்போ துந்திருமேனி தீண்டுவார்.

கருமேனி யன்பாற் கழீஇழுப் போதுந்
திருமேனி தீண்டுவார் சீர்வாழ்—வொருவா
பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீவொழ் வார்.

(அய)

முழுந் துபூசியமுனிவர்.

அமுதீ சனைநினைந்தே யஞ்சுபதஞ் சொல்லி
முழுநீ றணிவார்தா முட்டார்—பழுதுறினு
மொல்லும் வகையா னறகினை யோவாதே
செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்.

(அக)

(எக) உற்று-பொருந்தி. கிடந்தமை-உள்ளபடி. நிலத்திற்கிடந்தமை-
நிலத்தினியல்பை. கால்-[அதன்கண் முளைத்த] முளை.

(அய) ஐந்து-ஐந்து அவா. ஐந்தவித்தான் பொய்தீரொழுக்கநெறி-
ஐந்தவித்தானுற் சொல்லப்பட்டமெய்யான ஆகமநெறியின்கண்.

(அக) அஞ்சுபதம் - பஞ்சாக்கரம். “அந்தியுண்பகலு மஞ்சுபதஞ்
சொல்லி” என்னும் ஆளுடையநம்பிகள் அமுதவாக்கானும்,
“ஐந்தெழுத்து மொரு சார்மொழிகளைந்தெனவுமாம்” என்னுந்
தணிகைப்புராணம் வீராட்டகாசப்படலச் செய்யுளானுமறிக.
முட்டார்-தடைபடார். ஒல்லும்-கூடும். ஒவாதே-ஒழியாதே.

அப்பாலுமடிச்சார்ந்தார்.

பாடுமுனைப் பாடியர்கோன் பாடலின்மெய்ப் பாடகங்கொண்டாடுவரப் பாலு மடிச்சார்ந்தார்—நீடரன்பாற் கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர் மற்தீண்டு வாரா நெறி. (அ௨)

சுந்தரமூர்த்திகநாயனர்.

பித்தரென வைதாற் பிழைபொறுத்தன் மாத்திரமோ வத்தரா ருரர்க் கருள்புரிந்தார்—பித்த மழிவந்த செய்யினு மன்புற ரன்பின் வழிவந்த கேண்மை யவர். (அ௩)

(அ௨) முனைப்பாடியர்கோன்- சுந்தரமூர்த்திகவாயிகள். மெய்ப்பாடாவது உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோ ராற்றான் வெளிப்படுதல் என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். “மெய்ப்பாடியல்வகை மேதகவிரிப்பின்-மெய்க்கட்பட்டு விளங்கிய தோற்றம் - செல்விதற் றெரிந்து செப்பன்மற் றதுவே” என்றார் பிறர். கற்று-[உபதேசமொழிகளை அதுபவமுடைய தேசிகர்பாற்] கேட்டு. ஈண்டு-இப்பிறப்பின்கண்ணே, ஈண்டுவாரானெறி-வீட்டுநெறி.

(அ௩) “பிழைகொண்டொருவிக்கெடாதன்புசெய்யிற் பிறவியென்னு-முழைகொண்டொருவன்செல் லாமையின் தம்பலத்தாடுமுன்னேன்” எனத்திருவாதவூரடிகள் திருவாய்மலர்ந்ததறிக. அருள்-அருளும் [இறந்தது தழீஇய எச்சவுடமை விசாரத்தாற்றொக்கது]. தம்பிரான்ரோழராகவின் இக்குறட்பாவினை ஈண்டு உதகரித்தாரென்க. அழி-அழிவு [முதனிலைத்தொழிற்பெயர்], வழிவந்த-பழையதாய்வந்த, கேண்மையவர்-நட்பினையுடையார்.

பூசலார்காயனார்.

வானமுதற் றாவி வரைமனத்தே கட்டியரன்
 ருனமரப் பூசலார் தாபித்தார்—ஞான
 மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
 நிலமிசை நீரிவாழ் வார்.

(அச)

யங்கையர்க்கரசியார்.

ஞானசம் பந்தரங்கே நண்ணியபி னெண்ணிலா
 தானிவினே த்தானே யமணர்க்கு —மானியார்
 கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்
 குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து.

(அடு)

நேசகாயனார்.

ஈசருடை மெய்யடியார் க்கேதேனுஞ் செய்வென்று
 நேசருடை கோவணங்கி னெய்தளித்தா—ராசையுரிந்
 தன்றறிவா மென்னு தறஞ்செய்க மற்றது
 பொன்றுங்காற் பொன்றாத் துணை.

(அக)

(அச) வானம்-வானம், கோபுரத்தின்கீழ்ச் சித்திராவி. தூவி-
 ஸ்தூபி, சிசுரத்தின்மேலுறுப்பு. வரை-வரையும், மட்டிம்-
 மலர்மிசையேகினான்-[நீனைவாரது உள்ளக்] கமலத்தின்கண்
 [அவர் நினைத்த வழிவோடு விரைத்து] சென்றவனது.

(அடு) அங்கே-மதுரையின்கண்ணே. ஆளி-கேடு. மானியார்-மங்
 கையர்க்கரசியார். கொக்கொக்க-கொக்கு இருக்குமாறுபோல
 இருக்க. 'மடைத்தலையி-லோடுமீனோடுவொருமீன்வருமளவும்,
 வாடியிருக்குமாங் கொக்கு' என்றார் ஓளவையாரும்.

(அக) ஈசருடை-ஈசருடைய. உடை-சீலை. சீன்-அரைஞாணுக்குப்
 பிரதியாக தூவினால் தகட்டுவடிவாய்நெய்யப்பட்டது. அன்று-
 இறக்குநூன்று.

கோச்செங்கட்டுசாழாராயனார்.

முத்திகலாற் செங்கணன் மூண்டாரிளைய காலினுய்பின்
 றந்திபுகா வாயில் சமைத்தானே—யெந்தைத்
 குடம்பா டிலாதவா வாழ்க்கை குடங்கருட்
 பாம்போ டுடனுறைந் தற்று. (அ௭)

சிலம்பியாய் நூற்கோயில் செய்தசெங்க ணன்பின்
 றலங்கடொறுங் கோயில் சமைத்தார்—நலங்கூர்
 தங்கருமஞ் செய்வார் மறமல்லா
 னையுட பட்டு. (அ௮)

நலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனார்.
 கண்டயாழ்ப் பாணரைப்போன்
 ன் கு நட்பினரார்—மானத்து
 னாயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங்
 னாயு ரனைத்திலர் பாடு. (அ௯)

(அ௭) இகல்-பகை. பின்-அடுத்தபிறப்பின்கண். தந்திபுகா-யானை
 புகாத. உடம்பாடிலாதவர் - மனப்பொருத்த மில்லாதார்.
 குடங்கர்-குழல்.

(அ௯) கானம்-இசை. ஞானத்தலைவர் - திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி
 நாயனார். மானத்து-பெருமையொடு. மேற்பிறந்தார்- உயர்ந்த
 சாதிக்கட்பிறந்தார். பாடு-பெருமை.

சடையசாயனார்.

ஆம்பற்றி னாற்சடைய நாலால சுந்தரரைத்
தாம்பெற்ற பேறே தவப்பேறே—யோம்பிப்
பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற.

(கூய)

(கூய) ஆரழலாடியாகிறபெருமான் ஒருநாள் தன்பேரழகாடியிற்கண்டு
சிரமசைத்தழைப்ப அங்கோருருப்பெற்று வரச், 'சுந்தர வருக'
என்றனர். அச்சுந்தரனார் திருக்கையாயத்திற் பெருமானுக்குப்
பூக்கொய்து மாலையெடுத்தலாகிய திருப்பணியையேற்கொண்
டிருந்தனர். பாற்கடல் கடைந்தனான்று விடமெழக்கண்டு
கார்க்கடல்வண்ணன் முதலியோர் விண்ணப்பஞ்செய்துநின்று
வெருவப் பெருமான் எவியவாதே அவ்வல்லிடத்தைக் கொண
ர்ந்ததனால் ஆலாலசுந்தரராயினர். அவரே உலகுய்யுமாறு
சடையனார் திருக்குமாரராயவதரித்தலின் ஈண்டு 'ஆலாலசுந்த
ரரை' என்றார். 'ஒருதினமாடியிற்றன்னொளிகெழுவிம்பநோக்
கிச், சுருதியோர் நான்குங்காணத் தூயவெம்பெருமானிங்கு,
வருதியென் னுளமகிழ்ந்து மலர்முடியசைக்க முன்னந், திருவரு
ள்பெற்று வாழுந் சிவகணங்களிற்சிறக்க' என்னும் திருநாவ
லூர்ப் புராணப்பாவும்; 'கயிலையாயகன் காமருதன்னுருப்,பயி
லுமாடியிற் பார்த்தங்கழைத்தலும்,வெயில்செய்வெங்க திரிகோடி
விராயெனச், செயிரிலாதமெய்த் தேசொடுங் தேனாற்றினன்',
'அன்னசுந்தரற்காலாலமாழியின், முன்னமுன்னவனுண்ணம
ற்றன்னதைத், தன்னகங்கைத்தழீஇக்கொடுநல்கவாற், துன்னு
மாலால சுந்தரநாமமே' என்னும் பேரூர்ப்புராணப்பாக்களும்
அதனைத் தெரிப்பதுணர்க. அறிவறிந்தமக்கள்-ஆண்மக்கள்.

இசைஞானியார்.

உற்றவீசை ஞானிதா ளேங்குபுகழ்ச் சந்தரரைப்
பெற்றதினு மன்புமிகப் பெற்றானே—முற்றறிவா
லீன்ற பொழுதீற் பெரிதுவக்குந் தன்மகளைச்
சான்றோ னெனக்கேட்ட தாய்

(௧௦௧)

சந்தரமூர்த்திராயனார்.

கனிந்திதையங் கண்டார் கமலினியுங் காவி
லனிந்திதையுஞ் சந்தரர்கண் டாங்கே—புனைந்துரைத்தென்
கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்க
ளென்ன பயனு மில.

(௧௦௨)

சந்தரரைக் கண்டலர்கொய் தோகையர்சென் றுரொருநா
வொந்தையி லைக்கிறையா லின்றளவும்—வந்ததே
கண்டது மன்னு மொருநா ளலர்மன்னுந்
திங்களைப் பாம்புகொண் டற்று.

(௧௦௩)

(௧௦௧) முற்றறிவால்-அவரது முற்றுணர்வுகண்டு.

(௧௦௨) காலில்-சந்தவனத்தின் இதையும் கனிந்து- உன்னம் உருகி.
கண்டாங்கே-கண்டலாதே. என்னபயனும் இல்- ஒருபயனு
முடையன்வாகா.

(௧௦௩) “ஒருநாள் கண்டுசென்றார்” என முடிச்சு. தோகையர் -
அறிந்திதை, கமலினியென்பார். அலர்-பலரறிந்து துற்றுதல்.
அலர்திங்களைப் பாம்புகொண்டற்று - சந்திரனைப் பாம்புகொ
ண்ட அலர்போல உலகெங்கும் பரவியது. சரிடத்தும் மன்
னும் உய்யையும் அகைநிலை.

அங்கருளா லாரூர ராசையற வேபரவை
சங்கிலியார் மாளேய் தவிர்ப்பித்தா—னெங்கோன்
பிணிக்கு மருந்து பிறம னணியிழை
தன்னேய்க்குத் தானே ம்ருந்து. (கூச)

சீரூர் கயிலையினுஞ் செல்லுகாள் வில்லவனை
யாரூரர் சிந்தித் தழைத்திட்டா—ரேரார்
முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்
தகநக நட்பது நட்பு. (கூடு)

தன்னாது சேரரொடு தாங்கயிலைக் காரூரர்
வெள்ளாளை மேற்சென்றார் விண்ணாறு—யுள்ளமிசை
வேண்டிய வேண்டியாங் செய்தலாற் செய்தவ
மீண்டு முயலப் படும். (கூசு)

(கூச) மால்நோய்- காமநோய். ஆரூர் - சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.
எங்கோன்-கைலாசாதன். அணியிழை- அன்மொழித்தொகை.

(கூடு) கயிலையினுஞ் செல்லுகாள்-‘கயிலையிற்செல்லுகாளினும்’ என
உம்மை பிரித்துக்கூட்டுக. வில்லவனை - விற்கொடியுடைய
சேரமான்பெருமானாயனாரை. ஆரூர் - சுந்தரமூர்த்திசுவாமி
கள். நக-மலர. அகம்-அகமும் [இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை
விகாரத்தாற் ரொக்கது.]

(கூசு) சேரர்-சேரமான்பெருமானாயனார். ஆறாய்-வழியாய். ஈண்டு-
இம்மைக்கண்.

நாவலர்வெள் ளாரினை நடாத்தவுப மன்னியர்போ
 லாவலுடன் சென்றுபணிந் தார்களோ—தேவர்
 பணியுமா மென்றும் பெருமை சிறுமை
 யணியுமாந் தன்னை வியந்து.

(௧௭)

பாலாழி யுண்ட பழமுனிசொன் னுன்முனிவர்க்
 காலால சுந்தரன்சொ லங்கினிதாய்—மேலாம்
 பணிவுடைய னின்சொல னாத லொருவற்
 கணியல்ல மத்துப் பிற.

(௧௮)

(௧௭) நாவலர்-சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள். பெருமை-பெரியோர் [பொருளின் றொழில் பண்பின்மேலேற்றப்பட்டது; இத்தொருபசார வழக்கு]. அணியும்-புணையாநிற்பர், பிறிற்றமக்கோர் மிகுதியையேற்றிக்கொள்வர்.

(௧௮) பாலாழியுண்ட பழமுனி-உபமன்யு. “பாலுக்குப்பாலகன் வேண்டி யழுதிடப்பாற்கட லீந்தபிரான்” என்னும் சேந்தநாயனாரருண்மொழியும், “கூவுதலும்பாற்கடலே சென்றவனைக் கூடுக வென், நேவினான் பொற்கயிலை யெம்பெருமான் - மேவியசீ, ரன்பாற் புலிக்காலன் பாலன்பா லாசையினுற், தன்பாற்பால் வேண்டிதலுந்தான்” என்னும் நக்கீரதேவநாயனார் பாவும், “கண்பிசைந் தொருசேயின்னுங் கலுழினுந்தனைக்கொடுப்பன், மண்பிசைந்துண்ட மாயன்மறுத்திட வலிய னல்ல, னண்பிசைந் திறைவனுக்கே நாமிடனூல மென்று, பண்பிசைந்தலைநி ரண்ட பரிசினின்றிமெக்குன்றம்” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் செய்யுளும் ஈண்டறியத்தகும். சொல்-புகழ்.

தம்முடைய தோழாவரக தம்முடைய தோழரை யும
வம்மினென வணக்கிலை வாழ்ந்ததா—ரெமயிற்றைவா
நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாதெனிற கொட்பினறி
யொல்லும்வா யூன்று நிலை.

(கூசு)

சொல்வைத்த சேரனுலாச சொல்லக கயிலையரன
செல்வத் திருச்செவியிற சோந்ததே—மலவைத்த
செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிசசெலவ மசசெலவஞ்
செல்வத்து னெல்லாக தலை.

(ஈ)

திருத்தொண்டர்மாலே முற்றும்.

திருச்சிற்றடியலம்.

(கூசு) தம்முடைய தோழா-சு சரவூததிகொ மிகுன. 'தம்பிரான்
ரேழா' எனனு காரணக்குறிப்பாறியபுரம "அறிந்து செல்
வமுடையானு மளகைப் பதிலாற ரேழாடகொண, நெழ்த
கல்வியுடையானு மொருவன டெனடு மெனவீருந்த, துறத்த
முனிவர் தொழும்பரவைக துணைநாந்நைத்தேர பூமைகொண்
டான், சிறத்தவறிவு வடிவமாயக நிகழுத தறகட்பெருமானே"
என்றார். தம்முடைய தோழரை, ௧-அவா தமது தோழராகிய
சேரமான்பெருமானுபுறையும். "உடைய நாயக னுணையா
லுயர்வரைக் கயிலை, யடையு சாவலூ மடிக்களோ டுத்தமன்ன
வன்போற், படைகை யேந்தினா பாங்குறிற் படையொடுமவர்
தம், புடைய ராம்படி பரியயக காந்தமும பொலிவ" என்னுந்
திருவானைக்காப்புராணப் பாட்டினை நோக்குக. வீற்றிருக்கை-
அரசிருக்கை, கொட்பு-திரிபு, ஒல்லும்வா-இயலுமெல்லை
யெல்லாம்.

(ஈ) சேரனுலா-திரு பூதியிலா, மல்-வளம்,

